

Nem akarom sérteni nagyméltóságodat azzal a kéréssel, mely — tudom, a nélkül is, előre is, — meg van adva, hogy bokros teendői s hivatalának számos ágazatai között akadémiánk érdekeiről se feledkezzék meg; vezesse és képviselje azokat eddig tapasztalt bölcsességével s jó indulatával, új állásában is.

S ha a politika változó szelei közt valaha ez állást el kell is hagynia, arról biztosíthatni véljük nagyméltóságodat, hogy akadémiánk elnöki székét életfogytiglan nem — mert az akadémia bizalma nagyméltóságod iránt állandó és törhetetlen!»

Az általános éljenzéssel fogadott üdvözlő beszéd után ELNÖK úr következőleg szólott:

Tisztelt akadémia!

«Az Akadémia ez üdvözlését s az Akadémia belém helyezett szíves bizalmát a legmelegebben, bizonyos meghatottsággal köszönöm meg és mert bátran hivatkozhatom arra, hogy az Akadémia tagjai körében, mint barátaim körében érzem magamat, engedjek meg nekem, hogy ez ékes beszédre egész bizalmasan, inkább haráti hangon válaszoljak.

Nem szoktam az Akadémia elnöki székében hőbeszédű lenni, de azért mindenkor megértettek engem tisztelt társaim. És ha most is röviden, csak néhány szóval említem azt a változást, mely új állásomnál fogva az Akadémiához való viszonyomban előállott s azt a változatlan kapcsolatot, mely engem az Akadémiához fűz, egy hasonlattal akarok élni. A magyar közművelődés területén mint kimagasló vár áll az Akadémia: büszkén emelkednek tornyai s mindazok, kik arra föltekintenek, díszüket, dicsőségüket látják benne, azok pedig, kik benne vannak, e dicsőséget kiérdemelni törekszenek. E vár körül és alatt megannyi díszesebb és szerényebb épületek emelkednek; a tudományos társulatoktól és testületektől le egészen a legszegényebb gunyhóig, a népiskoláig. Én az Akadémiában, e magasztos várban igen jól éreztem magamat. Legfőbb dicsőségem abban állott, hogy megtartsam az őt megillető díszben és falait lehetőleg erősítsem. Egy hatalmas úr, felséges királyunk, azt parancsolta, hogy a vár mellett a legszerényebb gunyhót is gondozzam, mely a nemzeti közművelődésnek szintén hathatós biztosítékát képezi.

Midőn ezen megtisztelő megbízás előtt meghajoltam, nemcsak a várban, hanem a gunyhóban is arra fogok törekedni, hogy a vár maradjon meg várnak s őrizze a nemzeti művelődés legdrágább kincseit; a gunyhóban pedig fejlődjek ki egészséges élet, ne törekedjek a várat utólni, hanem éljen magasztos feladatainak.

Törekvésem az lesz, hogy a gunyhó és vár között utat teremtsék, hogy közvetítő szerepet találjak, mely a vár kincseit eljuttassa egészen a gunyhóig is.

Az a viszony, mely eddig az Akadémiához fűzött s a mely addig is, míg e várba megint visszatérek, ad nekem erőt arra, hogy e kincseket az egész nemzetre nézve hozzáférhetővé tenni törekedjem.»

Közhelyesséssel örvendetes tudomásul vétetik.

157. TÓTH LÓRINCZ rt. emlékbeszédet tart Vajkay Károly l. tagról. — Megjelenik az Emlékbeszédek során.

158. A főtitkár bejelenti Roscher Vilmos kt.-nak, a lipcsei egyetem hírneves tanárának, korunk egyik legnagyobb közgazdasági tudósának és írójának június 5-én bekövetkezett halálát, s egyszersmind jelenti, hogy a II. osztály emlékbeszéd tartására KAUTZ GYULA ig. és r. tagot kérte föl, ki e feladatot készséggel magára is vállalta. — Az Akadémia fájdalmas részvétellel értesül világhírű tagjának elhunytáról s kedves tudomásul veszi, hogy a nagy szakférfúról egyik legrégibb